

Vidnesbyrd. Noget Andet er, at de Herrer sige, at selv om Regjeringen vil have Reformer, ville vi det ikke; men De kunne ikke negte, at Regjeringens Vilje til at fremme Reformen ligger klart for Dagen. Hvad jeg udtalte mig om, var, hvorvidt de Herrer i Visnepolitik virkelig have skabt et nyt Saaben, der var saa stærkt, at de dermed kunde fremtvinge, hvad de ønskede at fremtvinge. Det benegtede jeg, og da brugte jeg det Udtryk, at det var et katolsk Middel, nemlig Selvpineri, fordi det ramte hovedsagelig den største Del af de vigtigste Reformere, som mer eller mindre gribe ind i den store Befolknings Vel og Uvel, og det bliver altsaa den Befolkning, som har valgt Dem, og hvis Interesser de Herrer i det mindste paaftaa at tjene, som det kommer til at gaa ud over. Saa længe denne Befolkning imidlertid giver de Herrer Medhold i at føre en Politik, hvorved Reformarbejdet standser, saa længe den — siger jeg — selv siger: Vi kunne undvære Reformere, saa kunne vi Repræsentanter paa den anden Side akkurat ligesaa godt vente som de Herrer, og saa kan Regjeringen, om hvem jeg sagde, at dens personlige Interesser ikke berørtes derved, ligesaa godt vente. Naar Befolkningen erklærer gennem sine Valg: vi ønske i dette Øieblik ingen Reformere, saa kunne vi godt vente alle sammen. Endnu skal jeg tillade mig en eneste Bemærkning. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. B. Nyholm) urgereede saa stærkt som Motiv for Regjeringen til at træde af, at den ikke var i Stand til at regjere. Det er en Sætning, jeg saa ofte har hørt baade i denne Sal og udenfor, at en Regjering, der saaledes viser sig ude af Stand til at regjere, bør gaa, at det forekommer mig forunderligt overraskende at høre den brugt igjen. Naar udenfor den Lovgivende Myndighed tre uafhængige Magter skulle give deres Samtykke til en Lov, der enhver af disse tre Myndigheder det selvfølgelig i sin Magt at forhindre de to andre i at udrette Noget. Det har Landstinget og Regjeringen ogsaa i sin Magt, og saa kunde en Regjering, naar vi en Gang faae en Regjering, der ikke vil bestille Noget, og Folkethinget altsaa bliver ude af Stand til at gennemføre Noget, sige til Bælgerne: I se jo, at Eders Repræsentanter Ingenting udrette. Det vilde man akkurat med samme Ret kunne sige, som man her kan fremsætte den Flosttel om en Regjering, at den er ude af Stand til at regjere. Naar der er tre Myndigheder, som skulle give deres Samtykke til Gjennemførelse af enhver Reform, og Brangvillie hos den ene Myndighed er Hindring derfor, kan man ikke lægge Ansvar paa nogen anden af disse Myndig-

heder. Derfor maa jeg sige, at jeg ikke kan forstaa det Raisonnement, som det ellers saa flaktsynede ærede Medlem fra Frederiksberg fremkom med i denne Retning. Thi Enhver vil kunne sige sig selv, at godkjender man det Princip, at naar den ene af disse tre Lovgivende Myndigheder ved sin Brangvillie kan tvinge en af de andre til at træde bort, er der ingen Grændse for, hvad der kan ske.

Schrøter: Jeg kan meget godt forstaa, at Flertallet har stillet dette Forslag, og at den politiske Konflikt er kommen saa vidt, at man nu vil standse alt Lovgivningsarbejde, men jeg kan ikke tiltræde det, blandt andet fordi den Kreds, jeg repræsenterer, staar saa langt tilbage, trænger saa haardt til Reformere, at den meget daarlig kan vente, til vi komme ud af Konflikten. Naar det ærede Medlem fra Thisted (Sagb) sagde, at Visnepolitikens Fortsættelse navnlig vilde gaa ud over det Folk, som Flertallet repræsenterer, og at det for ham navnlig gjaldt om at hæbde Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, og han mente, at Dagsordenens Bedtagelse ikke vilde gaa ud over Regjeringen, skal jeg tillade mig at gjøre nogle afvigende Betragtninger gjældende. Hvis den nuværende Konflikt i Danmark ikke kan føres til Ende inden altfor mange Aar, kan det let føre til Landets Undergang, til at Danmark gaar ud af Staternes Række. Jeg vil nu spørge de Herrer: isald der nu kom en europæisk Krig, og Danmark blev indviklet i den, vilde det saa være beredt til at tage imod den? Er der gjort, hvad en Regjering, som var enig med begge Rigsdagens Afdelinger, kunde gjøre med Hensyn til de oberordentlige Foranstaltninger til Forsvarets Fremme? Jeg for mit Vedkommende mener nu, at der bør gjøres noget Mere i Retning af oberordentlige Foranstaltninger til Forsvarets Fremme for at kunne tage imod en europæisk Krig; men det er indlysende og klart, at det ikke kan ske, saalænge Konflikten staar mellem Regjeringen og Folkethinget. Jeg tillader mig nu at spørge det ærede Medlem fra Thisted: I fald det nu gaar Danmark som Polen, at det paa Grund af indvortes Strid gik ud af Staternes Række, tror han da at have handlet bedst ved at have hæbdet Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, tror han, at den Ret da vilde være saa overordentlig værdifuld, eller tror han ikke, at det i saa Tilfælde ligesaa godt vil gaa ud over Regjeringen som over Folket?

Solstein: Jeg har kun bedet om Drøbet for at gjøre et Par Bemærkninger til